

A woman is sitting on the ground, leaning forward. She is wearing a light blue t-shirt and a white dress with black polka dots. Her legs are crossed at the ankles, and she is wearing bright red high-heeled shoes. Her hands are resting on her legs; her right hand has a ring on the ring finger, and her left hand has a watch on the wrist. The background is a dark, textured wall. The overall mood is intimate and stylish.

Petra Kruijt

Laat
me
jou
zijn

Petra Kruijt

LAAT ME JOU ZIJN

Uitgeverij Zomer & Keuning

Februari

Wake me up in San Francisco

Lisan

Op mijn koffiebeker kan ik iedere dag iemand anders zijn. Vandaag ben ik Sascha, iets hoogs in de boom bij een internationale hotelketen. Ik ben op Schiphol om het vliegtuig te pakken naar Dubai, waar ik een pas geopende vestiging ga bezoeken om te kijken of alles wel volgens de internationaal vastgelegde standaarden verloopt.

Maar niet voordat ik een Grande Soy Latte heb opgehaald om in de vertrekhal van te genieten.

Nou geniet ik meer van het idee dat ik Sascha ben dan van de Grande Soy Latte op zich, want ik ben helemaal niet zo gek op sojamelk. Ik vermoed dat het stiekem van kartonextract wordt gemaakt, dat overblijft na de productie van pizzabodems.

Maar dat maakt me niet uit. Want ik ben Sascha en het is allemaal een imageding.

‘Grande Soy Latte voor Sascha,’ roept het koffiemeisje om.

Ik glimlach naar haar en neem de beker aan, waarna ik met een soort stewardessenloopje de winkel verlaat. Ik weet anders niet hoe de manager van een hotelketen moet lopen. Mijn karakters zijn uit de lucht gegrepen; er gaat nauwelijks voorbereiding aan vooraf. Dat zou de spontaniteit tenietdoen, en ik hou juist zo van spontaniteit.

Hè, getver. Nog even en ik noem mezelf een ‘leuke, spontane meid’. Niet echt iets voor Sascha. Die heeft het veel te druk voor zulke gekkigheid. O nee, nu moet ik echt ophouden, voor ik speculaasjes ga kopen voor ‘dat beetje gezelligheid bij de koffie’.

Ik loop verder, niet naar de vertrek gates, maar naar het treinstation. Ik kan wel doen alsof ik Sascha ben, maar als mezelf moet ik een trein halen naar Hoofddorp, want als ik dat niet doe, heb ik binnen afzienbare tijd waarschijnlijk helemaal geen Hoofddorp

meer om naartoe te gaan.

Mijn echte naam is net zoiets als mijn echte leven: een slap aftreksel. Waarvan mijn leven precies een aftreksel is weet ik niet, maar bij mijn naam is het overduidelijk. Mijn vier jaar oudere zus heet Susan en mijn ouders wilden die trend graag voortzetten, dus noemden ze hun tweede kind – dat ben ik – Lisan. Het was een *close call* met Rosan. Ik geloof dat ik er nog genadig van af ben gekomen.

Op andere vlakken ben ik er minder genadig van afgekomen. Al is het natuurlijk maar met wie je het vergelijkt. Aangezien ze mijn zus is doe ik dat meestal met Susan, die haar leven tot in de details op orde heeft. Susan werkt bij een prestigieuze firma, heeft een superleuke vriend en woont in een appartement in de Weesperzijde, aan de rand van het centrum. Niet dat ze daar zo vaak is, want ze is meestal te druk met haar werk, maar als ze er is, dan heeft ze ook meteen een supertof huis.

Ik heb dezelfde opleiding gedaan als zij. Schoevers, omdat je daar zo veel kanten mee op kunt, al zou je dat niet direct zeggen. Toch klopt het wel, want in het bedrijfsleven zijn ze altijd gek geweest op Schoevers-meisjes. Helaas was ik er vier jaar te laat mee. Toen Susan haar diploma haalde lagen de banen voor het oprapen, maar toen ik eindelijk zover was mocht je van geluk spreken als je aan de slag kon als serveerster. Daarom is Susan nu office-manager (een soort secretaresse-plus) bij een topbedrijf, terwijl mijn cv die naam niet eens mag dragen. Het is eerder één groot zwart gat.

Ja, wat een luttele vier jaar al niet voor verschil kunnen maken.

Nou goed. Kin omhoog en schouders eronder, Sascha.

Ik stap in de trein en blijf op het balkon staan. Het is maar vijf minuutjes naar Hoofddorp. Deze trein komt ook gewoon uit Diemen, waar ik woon; eigenlijk hoef ik helemaal niet over te stappen om op mijn werk te komen. Wat ik doe is geen overstappen, het is uitstappen en weer instappen. Sommige mensen zouden me voor gek verklaren dat ik elke dag uitstap op Schiphol en zo mijn reistijd met een kwartier verleng, als ze het zouden weten tenminste. Maar ik vind Schiphol een van de gaafste plekken ter wereld. Pardon, *voortreffelijkste*. Als ik ooit hogerop wil komen, moet ik nodig

mijn vocabulaire aanpassen. Zo wordt het nooit wat.

De trein rijdt de Schipholtunnel uit en het daglicht in en niet veel later stopt hij op het station van het gat Hoofddorp. Ik loop naar kantoor en stap samen met vijf anderen in de lift, die ons allemaal op andere verdiepingen dropt.

De blikken die ik krijg van de andere mensen in de lift omdat ik naar de zesde ga, ben ik inmiddels gewend. Ja, ik weet dat de administratie geen walhalla is. Maar ik ben allang blij dat ik werk heb en dat ik een redelijk salaris binnenhark. En ik zit hier pas een paar maanden, dus kom op, het is echt niet zo dat ik vastgeroest zit.

Maar goed. Die mensen weten niet wie ik ben en ik weet niet wie die mensen zijn. Er zijn vast ook honderd redenen waarom ik medelijden met hen zou kunnen hebben, alleen liggen die er niet zo dik bovenop. En ze zullen ook niet de moeite nemen om mij erover in te lichten, want niemand vertelt ooit iets aan de mensen van de administratie.

Ik denk dat ze een beetje bang voor ons zijn. Voor de hele administratie, met mijn leidinggevende Bea als grootste schrikbeeld. Terwijl het best leuke mensen zijn, als je ze leert kennen. Het is bij ons geen Debiteuren Crediteuren-slapstickgebeuren, maar kantoorhumor hebben we wel.

‘Goedemorgen,’ zegt Bea vrolijk als ik binnenkom.

En Bea is geen schrikbeeld maar een schat.

Bea heeft mij aangenomen. Ik denk dat ze een klein beetje verliefd op mij is, en dat is geheel wederzijds.

‘Goedemorgen,’ zeg ik. Ik zet mijn tas op het bureau en zet mijn computer aan.

‘Jij bent er lekker vroeg bij.’

‘Ach, je weet hoe dat gaat. Ik vlieg vanmiddag naar Dubai, dus ik wilde niet te laat beginnen.’

Bea kijkt naar mijn koffiebeker en zegt: ‘Zeg dat wel, Sascha.’

Iedereen op de afdeling weet van mijn Starbucks-beker-namenkronkel. Het begon ermee dat ik een foutje maakte. Normaal gesproken had ik mijn beker leeg voordat ik op kantoor aankwam, maar op de negende dag van mijn nieuwe baan nam ik munthetee. (Ja oké, het duurde niet heel lang voordat ik in de fout ging.) Ik

was die dag Jolijn, spiritueel coach – je weet wel, zo eentje die bij iedereen kleurtjes ziet en die reiki beoefent. Ik wist bijna zeker dat zo iemand geen koffie zou bestellen, zelfs geen cafeïnevrije. Vandaar die thee, die er een stuk langer over deed om af te koelen dan ik gewend was.

Meteen bij binnenkomst viel het Bea op. ‘Hé, wat grappig. Ze hebben de verkeerde naam op je beker gezet.’

‘Dat? O nee, dat is een spelletje van mij,’ antwoordde ik zonder nadenken. Kolossale fout, dacht ik nog. Sukkel, zei ik in gedachten tegen mezelf. Goed werk, Lisan: nu sta je op je negende dag al bekend als de gek van de afdeling, met je schizofrene trekjes.

Maar Bea vond het prachtig.

Sindsdien neem ik elke dag mijn beker mee naar kantoor en kijkt Bea naar de naam die erop staat, waarmee ze me dan de rest van de dag aanspreekt. Collega’s die in het begin niet snaptten waar we zo’n lol om hadden, weten er nu ook van en doen hetzelfde.

Verder zijn we hier best normaal. Alleen wel een beetje eng.

Mijn computer is opgestart en ik voer mijn wachtwoord in, daarna ga ik naar de koffieautomaat om de standaardbestelling van de hele afdeling op te halen.

‘Je hebt een oproep gemist,’ zegt Bea als ik terug ben bij mijn bureau. ‘Op je privémobiel.’

‘Wie belt er nou zo vroeg?’

‘Vast een geheime aanbiddler.’

‘Je weet toch dat ik alleen van jou hou.’

Ze bloost. We vallen allebei niet op vrouwen en Bea is iets van twintig jaar ouder, maar dat maakt allemaal niks uit. Liefde kan ook platonisch zijn. Juist, want dat maakt het een stuk minder ingewikkeld. Zodra er dingen tussen de lakens bij komen kijken weet ik het altijd te verpesten. Mijn laatste fiasco (Oscar, alweer acht maanden geleden) joeg ik mijn bed uit door net toen hij op oorlogssterkte was te zeggen dat ik zo’n zin had in een Bossche bol. Oscar, die kampte met een kilootje of tien overgewicht dat zich concentreerde rond zijn taille en die uit Den Bosch kwam, een feit waardoor ik toch al vaker dan mijn kont lief was aan Bossche bollen moest denken, werd meteen slap en taaide af. Daarna

heb ik het nog geprobeerd goed te maken met een whatsappje, maar het mocht niet baten. Van Oscar heb ik nooit meer iets gehoord. Nu ik erover nadenk heb ik sindsdien ook geen Bossche bollen meer gegeten. Daar moet ik maar eens gauw verandering in brengen, want dat is het totaal niet waard.

Ik pak mijn telefoon op en zet meteen het geluid uit. Daar was ik nog niet aan toegekomen. Niets zo beschamend als 'In my hands I hold your smile' dat door het kantoor schalt. Je zou zeggen dat het in dat geval slim is om mijn ringtone te veranderen, maar dat wil ik niet.

De gemiste oproep is van mijn ouders. Dat is typisch. Die bellen normaal nooit onder werktijd. Ze bellen me überhaupt nooit. Als ze iets willen, bellen ze Susan.

Blackie! Zou er iets met hem zijn? Nee, dat zal toch niet? Nu moet ik geen rare dingen in mijn hoofd halen. Blackie is een oud beestje, maar ik heb vorige week nog een heel eind met hem gewandeld. Hij is zo gezond als een vis. Op pootjes.

Toch moet er wel iets aan de hand zijn als mijn ouders bellen, al helemaal op dit tijdstip. Mijn vader vindt weinig dingen in het leven echt heilig, maar werk is er daar wel een van. Iemand bellen op het werk is voor hem dan ook heiligschennis.

Terwijl ik mijn vinger over het scherm swipe om terug te bellen, zie ik dat mijn hand trilt.

De telefoon gaat over en over, maar er wordt niet opgenomen. Ik probeer het op mijn moeders mobiele nummer en krijg de voicemail. Mijn vaders mobiel geeft ook geen gehoor. Dan probeer ik het nog een keer op de vaste telefoon en eindelijk neemt er iemand op.

'Lisan?' vraagt mijn moeder jachtig.

'Ja, ik ben het.'

'Godzijdank. Sorry dat ik net niet opnam. Ik had je oma aan de telefoon.'

'Is er iets met haar aan de hand?' vraag ik paniekerig. 'Of met opa?' Ik heb nog maar twee levende grootouders en die wil ik voorlopig niet kwijt. Ik zou kapotgaan als mijn lieve opa niet meer leefde. Ik weet heus wel dat die dag ooit moet komen, want ik zou ook niet willen dat mijn opa mij overleeft, maar wat mij betreft sta

ik pas heel ver in de toekomst aan zijn graf. Als ik zelf zestig ben of zo.

‘Nee, dat is het niet. Ik denk dat je het beste hierheen kunt komen. Dan vertellen we je alles.’

Ik kan horen dat mijn moeder zich groot probeert te houden, maar dat ze bijna breekt.

‘Natuurlijk, mam. Ik kom zo snel mogelijk, ik zal hier zeggen dat het een noodgeval is.’

‘Oké. Doe voorzichtig.’

‘Altijd.’

‘Goed zo, meisje. Ik hou van je.’

Ik hang op en weet niet wat ik ervan moet denken. Normaal strooit mijn moeder niet bepaald met liefdesbetuigingen. Ik wil het niet denken, maar ik krijg weleens het gevoel dat ook mijn moeder mij maar een slap aftreksel vindt van Susan. Mijn vader vindt dat sowieso. De afgelopen maanden heeft Bea nog vaker tegen me gezegd dat ze van me houdt dan mijn eigen ouders. Dat geeft te denken.

Bea kijkt me verschrikt aan. ‘Je moet gaan,’ zegt ze meteen nadat ik heb opgehangen.

Aan de andere kant: er is ook een goede reden waarom ik van Bea hou.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Dat was mijn moeder. Ze zei niet waar het over ging, maar ze vroeg wel of ik meteen naar haar toe wilde komen.’

De blik in Bea’s ogen laat aan duidelijkheid niets te wensen over. Ik probeer het niet tot me door te laten dringen en pak mijn spullen bij elkaar. Daarbij stoot ik mijn net gehaalde koffie om, maar voor ik ‘shit’ kan zeggen, staat Olivier al klaar om de ergste schade met zijn zakdoek op te zuigen. Hij heeft het telefoontje blijkbaar ook gehoord en maakt zich duidelijk zorgen, want hij legt een hand op mijn schouder en zegt niks.

Zou ik me ook zorgen moeten maken? Zou Blackie dan toch dood zijn?

Niet aan denken. Als ik straks bij mijn ouders thuis ben, hoor ik het vanzelf.

Ik loop terug naar het station en neem nu niet de trein naar Diemen, naar mijn flatje, maar naar mijn ouderlijk huis in Weesp.

Het is verder dan waar ik woon, maar de treinrit duurt korter. Toch lukt het me om onderweg het ene rampscenario na het andere te bedenken.

Op de een of andere manier gaan mijn gedachten steeds naar één iemand, ook al probeer ik dat te voorkomen. En die iemand is geen hond.

Wat als het mijn vader is?

Half lopend, half rennend en hevig hijgend kom ik drie kwartier later aan. De bus reed net weg toen ik op het station aankwam en ik kon het niet uitstaan om een halfuur op de volgende te moeten wachten terwijl al die doemgedachten door mijn hoofd gingen. Ik dacht dat ik mezelf misschien wat kon afleiden met lichaamsbeweging en zo ondertussen ook nog op mijn bestemming aankomen. Dat laatste is gelukt, maar het afleiden zat er niet echt in.

Op de oprit staat Susans auto. Wat doet zij hier nou? Het is maandagochtend, ze zou op haar werk moeten zijn. Blijkbaar is er zoiets ergs aan de hand dat mijn moeder ook Susan heeft gebeld. Omdat zij een auto heeft, kon ze hier veel sneller zijn dan ik.

Mijn hart klopt in mijn keel als ik de deur van de bijkeuken opendoe. Meteen word ik begroet door Blackie. Een uur geleden zou dat nog een pak van mijn hart zijn geweest, maar nu ben ik zover dat ik zou willen dat hij het loodje had gelegd. Hij heeft er met zijn zevenenzeventig hondenjaren de leeftijd voor; mijn vader niet. Die is pas zevenenzestig.

Ik schud mijn hoofd om die vreselijke gedachte uit te bannen en loop de woonkamer in. Meteen zie ik mijn moeder en Susan zitten. Ze zeggen niets; waarschijnlijk hebben ze alles al gezegd. Mijn moeders gezicht is rood van de tranen. Shit, het is echt heel erg mis.

‘Lisan,’ snikt ze.

‘Mama, wat is er toch?’ Ik aarzel even voordat ik durf te vragen: ‘Waar is papa?’

‘Die is op weg hierheen, liefje.’

Jeetje. Er valt meteen een heleboel van me af. Met mijn vader is dus niks aan de hand. ‘O,’ breng ik uit, en ik hoor zelf hoe gevoelloos dat klinkt. ‘Ik bedoel, wat fijn. Maar wat is er dan

gebeurd? Is er iets met oma of opa?’

‘Ik weet niet hoe ik dit moet zeggen, Lisan. Ik wéét het niet.’ Mijn moeder kijkt hulpeloos naar Susan en huilt met grote uithalen. Susan houdt het ook niet droog. Voor ik het weet, lopen bij mij ook de tranen over mijn wangen. Ik vind het vreselijk om mijn moeder en zus zo verdrietig te zien.

Maar waarom zijn ze zo verdrietig? Ik huil mee zonder dat ik weet waarom. Is papa soms ziek, is dat het? Maar dan zou hij hier toch moeten zijn. Of heeft hij weer een baan genomen en gaat de geplande campertrip door Europa van mijn ouders niet door? Nee, dat is onzin. Daar zou Susan niet verdrietig om zijn.

‘Ik leg het zometeen wel uit,’ zegt Susan. ‘Als papa er ook is.’

Dus toch geen nieuwe baan. Het moet te maken hebben met Susan. Is haar relatie soms uit? Dat zou wel verklaren waarom mama baadt in de waterlanders, want zij is gek op haar schoonzoon. Ik kan het ook best met Michael vinden, hoor, maar ik kan het niet helpen dat ik deze hele samenkomst een beetje overdreven vind voor zo’n nieuwtje.

Eindelijk komt de heer des huizes binnen. Hij ziet lijkbleek, waarschijnlijk net zoals ik toen ik daarnet binnenkwam. Zou hij al iets weten over de reden voor deze spoedmeeting, of is hij net zo onwetend als ik?

Hij gaat meteen naast mijn moeder zitten en slaat een arm om haar heen. ‘Meiden, wat is er toch aan de hand?’

Ja, kom op, voor de draad ermee!

Eindelijk neemt Susan het woord. ‘Ik heb belangrijk nieuws,’ zegt ze. ‘Ik ga emigreren.’

‘Wat leuk!’ roep ik. Maar wacht even. Is dit het echt? Ik was even bang dat ze ging vertellen dat ze een tumor had of zo. Sinds Bea mij heeft verteld dat ze een zus had die is overleden aan kanker, ben ik er niet meer helemaal gerust op geweest dat Susan langer zal leven dan ik, iets waar ik altijd van overtuigd ben geweest, ook al is zij vier jaar ouder.

Maar wauw. Emigreren, dat is andere koek. Dat ik daar nooit aan gedacht heb! Echt weer iets voor Susan om zoiets te doen.

Susan schudt haar hoofd. ‘Ik begrijp dat het lastig is voor jullie om dit te accepteren. Ook voor mij is het spannend. Maar ik heb

het gevoel dat ik dit moet doen. Het is een sprong in het diepe, maar ik ben verliefd geworden op San Francisco. Zo'n plek had ik nog nooit gezien, waarvan ik meteen dacht: hier wil ik nooit meer weg. Dus toen ik terugkwam in Nederland, heb ik mijn ontslag ingediend.'

'Wat ga je in San Francisco doen dan?' vraagt papa met ogen vol ongeloof.

'Dat weet ik nog niet. Er komt vast wel iets op mijn pad.'

De tranen stromen over mijn moeders wangen. Mijn vader schudt zijn hoofd. Links-rechts, links-rechts, alsof hij niet weet waar hij kijken moet.

'Wanneer ga je weg?' vraag ik.

'Over twee weken. Ik moet nog wat dingetjes regelen voor ik kan vertrekken.'

'Ik snap er niets van,' zegt papa.

Susan staat op, loopt naar de bank toe en legt een hand op zijn arm. 'Het ligt niet aan jou. Het is helemaal mijn eigen keuze. En jullie kunnen me daar toch ook komen opzoeken?'

Ik zie het al helemaal voor me. Ik ben nog nooit buiten Europa geweest, maar dat is omdat ik geen geld heb, niet omdat ik het niet wil. Het lijkt me fantastisch om bij Susan in San Francisco langs te gaan. Dan hoef ik alleen mijn vliegticket te betalen, als Susans huis tenminste groot genoeg is voor een luchtbed. Maar dat kan toch haast niet anders.

Misschien kan ik over een maandje of drie al gaan, als ik vanaf nu heel zuinig ga leven. Alleen moet Michael het natuurlijk wel oké vinden dat er allemaal familie van Susan over de vloer komt.

'Waar is Michael eigenlijk?' vraag ik.

'Die is er niet. Het is uit. Hij gaat niet mee.'

'Wat!' roep ik. 'Waarom niet?'

Susan zucht. 'Lang verhaal. Het bleek toch niet echt meer te werken tussen ons. Ik heb hem wel gevraagd om mee te gaan naar de VS, maar hij voelde daar niks voor. Een teken aan de wand, vind ik, dat hij liever hier wilde blijven dan met mij mee te gaan.' Ze glimlacht. 'Het is jammer. Maar ja, soms zijn dingen nu eenmaal niet *meant to be*.'

'Je zou ook kunnen zeggen dat het niet "meant to be" is om te

emigreren,' zegt papa zachtjes. Daarop giert mama tussen haar snikken door dat ze het met hem eens is.

Hun houding begint me te irriteren. Waarom kunnen ze niet blij zijn voor Susan? Zij maakt een nieuwe stap in haar leven, dat zouden ze juist moeten toejuichen. Tot nu toe hebben ze haar altijd gestimuleerd om het onderste uit de kan te halen. Nou is San Francisco misschien niet het onderste van het onderste en misschien waren ze gelukkiger geweest als ze meteen werk had bij Google of zo, maar ik vind dat dit toch aardig in de buurt komt. Je zult zien dat Susan binnen de kortste keren een topbaan heeft in Silicon Valley. Zodra ze daar woont, wil elk bedrijf haar hebben. Op de een of andere manier krijgt Susan zulke dingen gewoon altijd voor elkaar.

'Sorry, papa,' zegt Susan, 'maar dat is het wel. Ik moet gaan.'

Ze staat op en loopt de kamer uit. Even later zie ik haar over het grind lopen en in haar auto stappen.

Ikzelf blijf achter met twee lamgeslagen ouders. Geen idee hoe ik die kan opvrolijken.

Susan

Nou, daar had ik me heel wat anders bij voorgesteld.

Ik rijd terug naar Amsterdam met de autoradio op hoog volume. Pharrell Williams' *Happy* schalt door de kleine klankkast die mijn Beetle is en komt van alle kanten op me af, maar het doet niks om me op te vrolijken. Dit nummer is ook zo uitgekauwd geraakt in zo korte tijd.

Ik dacht dat mijn vader trots op me zou zijn als ik zei dat ik naar het buitenland ging. Dat mijn moeder droevig werd had ik wel verwacht, want mijn moeder heeft altijd al een aanleg gehad voor droevigheid. Een soort melancholische aard. Toen ik dertien was kwam ik eens thuis in een huis dat leeg leek. Ik zocht overal naar mijn moeder, die normaal altijd op me wachtte met thee en koekjes – ja, zo'n moeder dus. Uiteindelijk vond ik haar op zolder, omringd door opengetrokken dozen met speelgoed en kinderkleertjes, terugverlangend naar tijden die nooit meer terug zouden komen.

Zelf ben ik meer het vooruitkijkende type. Dat heb ik van mijn

vader, die mij altijd heeft gestimuleerd om iets van mijn leven te maken. Waarschijnlijk valt het nieuws nu vooral rauw op zijn dak omdat hij het liefst aan de zijlijn staat te juichen bij alles wat ik doe, wat lastig gaat als ik twaalf uur vliegen bij hem vandaan ben.

De enige die echt goed reageerde op het nieuws, was Lisan, ook al werd haar reactie volkomen ondergesneeuwd. Die lieve, kleine Lisan. Die heeft altijd het beste met iedereen voor. Wat ik haar ook allemaal heb aangedaan, mijn zusje is me altijd blijven bewonderen. Terwijl ik dat niet eens verdien, en het ook niet altijd even slim is.

Stiekem ben ik wel trots dat Lisan geprobeerd heeft in mijn voetsporen te treden. Hoe vaak ik ook heb geroepen dat Schoevers niks voor Lisan was, ze hield vol. Daar was en is ze eigenwijs genoeg voor.

Ik parkeer mijn auto voor de deur van het gebouw waar ik woon. Mijn appartementje zal ik wel gaan missen. Het is van alle gemakken voorzien, maar aan de buitenkant ziet het gebouw er nog hetzelfde uit als toen het eind negentiende eeuw werd gebouwd. Dat is de charme van Amsterdam.

Ik moet gauw werk maken van een paar praktische dingen. Mijn auto kan ik makkelijk slijten via het internet of naar de eerste de beste garage brengen in ruil voor een foonje dat in geen verhouding staat tot de dagwaarde, maar met mijn huis zal het lastiger worden.

Wat was ik trots toen ik de sleutel van mijn paleisje kreeg. Ik had een jaar gezocht naar het ideale huis en toen ik het eindelijk had gevonden, kostte het me nog geen twee weken om de koop te sluiten. Dit mocht ik niet door mijn vingers laten glijpen.

En geen haar op mijn hoofd die eraan denkt om het nu te verkopen.

Het zal vast niet lastig zijn om een huurder te vinden voor dit huis. Erg groot is het niet, maar ruimschoots genoeg voor één of twee mensen. De woonkamer is een balzaal en dankzij de direct aangrenzende slaapkamer met openslaande deuren heeft het geheel een ruimtelijke sfeer, terwijl er ook van alle kanten licht binnenkomt.

Ja, ik heb de tekst van de makelaar die destijds online stond

goed in mijn geheugen geprent.

Michael doe ik er in elk geval geen plezier mee. Die zeurt al een jaar aan mijn hoofd om bij hem in te trekken. Hij heeft een eengezinswoning in Noord waarin hij een gezinnetje wil stichten.

Er gaat een steekje door mijn hartstreek als ik denk aan zijn gezicht toen ik hem vertelde dat ik er nu niet over peinsde, en trouwens, nooit meer. Was het echt nodig om hem zo veel pijn te doen?

Ja. Want we hebben heel andere doelen in het leven. Als ik een kans wil maken op een nieuwe start, moet ik mezelf die kans ook daadwerkelijk gunnen. Bovendien betrapte ik mezelf er de laatste tijd steeds vaker op dat ik Michael maar saai vond. Ik gun hem iemand die helemaal voor hem gaat, die bij hem wil intrekken en ervoor wil zorgen dat zijn eengezinswoning die naam verdient, in plaats van iemand die in haar hoofd en hart liever ergens anders is.

Ik ben al een kwartier uit het raam aan het staren. Mijn trance wordt verbroken door het geluid van mijn telefoon.

Ik graai in mijn tas en vis het mobieltje eruit. Net op tijd neem ik op. ‘Hééé!’ zeg ik, hopelijk enthousiast genoeg.

‘Hoi,’ zegt Lisan. ‘Ik zit nu in de trein en ik wilde je even laten weten dat ik het echt heel gaaf vind wat je gaat doen. Mama heeft het er zwaar mee en papa weet geloof ik niet zo goed wat hij ervan moet denken, maar maak je geen zorgen, hoor. Ze trekken wel bij. Het ging vlak voordat ik net wegging al wat beter, geloof ik.’

‘Ik hoop het,’ zucht ik. ‘Ik hoopte dat ze meteen blij voor me zouden zijn.’

‘Nou, ik ben in elk geval blij voor je.’

Ik glimlach. ‘Dat is lief. Hoe heb jij weten te ontsnappen?’

‘Gewoon, ik zei dat ik terug moest naar mijn werk.’

‘O, dus je bent nu weer onderweg naar Hoofddorp?’

‘Soort van. Ik zit net in de trein en ik twijfel nog of ik terugga. Mijn leidinggevende vindt het niet erg als ik de hele dag wegblijf. Ze weet dat er iets in onze familie aan de hand is, want toen mama belde, zat ik op mijn werk.’

‘Kom dan bij mij langs,’ stel ik voor. ‘Dan gaan we samen ergens lunchen. Voor je het weet zit ik aan de andere kant van de wereld, dan kunnen we elkaar niet meer zo vaak zien.’

Lisan lijkt er even over na te denken. Dan zegt ze: ‘Oké. Ik denk dat ik er over een halfuurtje wel kan zijn.’

Terwijl ik wacht op Lisan, prijs ik mijn autootje aan op verschillende websites. Ik maak met mijn telefoon een paar foto’s en zet die erbij. Als iemand interesse heeft, komt diegene vast wel langs om te kijken, of hij stuurt een berichtje voor specifiek beeldmateriaal.

Ik begin in een Worddocument ook alvast aan een lijst van dingen die ik wil meenemen naar San Francisco. Het liefst laat ik zo veel mogelijk hier, want bijna alles wat ik heb doet me denken aan het leven dat ik in principe niet meer wil, hoe mooi en fijn ik de meeste van mijn spullen ook vind. Maar ik kan mijn spullen niet in mijn appartement laten staan als ik het onderverhuur. Een deel van het meubilair misschien wel, maar niet mijn persoonlijke dingen. Die kan ik het beste alvast in dozen stoppen en ergens stallen.

De zolder van mijn ouders komt even in me op, maar dan zie ik mijn moeder weer zitten tussen al die opengemaakte dozen. Ik moet niet hebben dat iemand in mijn spullen gaat snuffelen en hoe lief ik mijn moeder ook vind, vertrouwen doe ik haar niet helemaal.

Lisan dan. Het toonbeeld van integriteit. Ja, ik ga het aan Lisan vragen.

Daar zul je haar net hebben. Ik beantwoord de intercom en maak de benedendeur open voor mijn zusje.

Vijf seconden later komt Lisan binnen met een rood hoofd waar ondanks de milde temperatuur enkele zweetdruppeltjes op paren.

‘Waarom heb je je zo gehaast?’

‘Moest rennen,’ antwoordt ze hijgend, ‘voor de metro.’

‘Dan neem je er toch eentje later, mafkees.’

‘Geen zin in,’ zegt ze, en dan voegt ze er zachtjes aan toe: ‘Er stond een enge man op het perron.’

‘O jee. Ja, de verkrachtingen bij klaarlichte dag op metrostations waar je al niet over hoort...’

‘Ik weet het, ik stel me aan.’

‘Maak je geen zorgen,’ zeg ik lachend. ‘Ik haal een glas water voor je om af te koelen.’

‘Afkoelen? Maar ik heb het hartstikke koud!’

‘Thee dan?’

‘Lekker.’ Lisan laat zich op de bank ploffen alsof ze thuis is.

Wacht eens even. Dat is het!

‘Zeg, Lies?’ roep ik vanuit de keuken. Ik steek mijn hoofd om het hoekje om haar te kunnen aankijken. ‘Wat zou je ervan vinden om hier te wonen?’

Haar mond valt open. ‘Fantastisch, maar dat kan ik toch nooit betalen.’

‘Ik durf te wedden van wel. Je mag het onderhuren voor zeshonderd euro per maand. Voor jouw flatje betaal je vast niet veel minder.’

Ik zie haar in haar hoofd een berekening maken. ‘Zeshonderd euro? Hoe is het mogelijk. Ik betaal nog meer, en moet je kijken waar ik woon!’

‘Het is oneerlijk verdeeld in de wereld.’

‘Maar meen je dat echt? Mag ik hier komen wonen voor zeshonderd euro per maand? Want ik hoop niet dat je een grapje maakt, Suus. Als dat zo is, doe ik je wat aan.’

‘Rustig maar. Ik meen het echt. Als je wilt, ja.’ Het feit dat de werkelijke kosten iets hoger liggen omdat ik ook nog een maandelijkse bijdrage betaal aan de Vereniging van Eigenaren, verzwijg ik. Tenslotte heeft Lisan ook weleens een meevaller verdiend. En als zij hier komt wonen, scheelt mij dat ontzettend veel: ik hoef niks op te ruimen, ik hoef geen vreemde in huis te halen en ik kan elk moment terugkomen.

Niet dat ik daar nu al over nadenk. Het is meer bij wijze van spreken.

Voor al dat gemak heb ik wel wat extra geld over. Nu maar hopen dat Lisan ja zegt, want het zou zonde zijn om deze briljante ingeving voor niets te laten zijn.

‘Natuurlijk wil ik dat. Jeetje. Maar wat ga jij er dan mee doen? Ga je je huis te koop zetten? Ik heb geen zin om te verhuizen en dan over drie maanden alweer iets nieuws te moeten zoeken.’

‘Neuh. Zelfs als het te koop kwam, zou het waarschijnlijk vier

jaar duren voor ik het kwijt was. Ik denk dat ik dat maar niet doe. Wie weet wil ik ooit terugkomen. En zo niet, nou ja, dat zien we dan wel weer.'

Het is net alsof ik iemand anders hoor praten, zo laconiek. En dat bevalt me heel goed. Ik voel dat ik nu al een ander mens word. Iemand die dingen laat komen zoals ze komen, iemand die niet alles tot in de puntjes wil plannen, iemand die juist níet te ver vooruitdenkt. In al die jaren toekomstbestendig leven ben ik nog nooit op een glazen bol gestuit, dus eigenlijk is dat vooruitkijken je reinste onzin. Als je alles van tevoren weet, wordt het leven wel heel erg makkelijk. En een stuk minder leuk.

Lisan

Ik heb genoeg afleveringen van *Ik vertrek* gezien om te weten hoe het hoort: de achterblijvers zwaaien de emigrant uit met een afscheidsfeestje, het liefst met als thema Nederland en het land waar diegene naartoe gaat. Even overwoog ik een 'Amerikaans feest', een term die me nooit erg toepasselijk heeft geleken voor een feestvorm die zo typisch Hollands is met al die vrekkige gastheren, maar uiteindelijk ben ik gegaan voor hotdogs en kaasblokjes.

Omdat mijn moeder nog steeds in zak en as zit en mijn vader sikkeneurig door het leven beent sinds Susans aankondiging, heb ik de organisatie op me genomen. En omdat organisatie een van mijn sterkste punten is, natuurlijk.

Ik moest even rondbellen om een café te vinden waar ik zo'n grote groep kan ontvangen en heb van het afscheidsfeest een Facebook-evenement gemaakt waarvoor ik al Susans vrienden heb uitgenodigd, ook degenen die ik niet ken. Na even twijfelen besloot ik alleen Michael geen uitnodiging te sturen. Het zou voor hem nog pijnlijker zijn dan voor mijn ouders.

Waarom Michael niet mee wil naar de VS, snap ik niet. Hij en Susan zagen elkaar onregelmatig omdat ze allebei een drukke baan hebben, waarbij Michael als traumachirurg ook nog geregeld nachtdiensten draait, maar toch: als ze bij elkaar waren, waren ze voor mijn gevoel twee handen op één buik. Zo'n relatie waar je onpasselijk van wordt als je ernaar kijkt, maar eigenlijk staat

onpasselijk dan voor jaloers.

Afgelopen kerst hadden we de grootste lol. We wisten alle drie dat mijn ouders (niet zo) stiekem verwachtten dat Michael een huwelijksaanzoek zou doen, waarop Susan in hun verwachting natuurlijk volmondig ja zou hebben gezegd. Dat huwelijksaanzoek bleef uit, maar Michael zinspeelde er de hele avond op door haar handen te pakken en dingen te zeggen als: ‘Susan, ik wil je iets vragen. Stink ik uit mijn mond?’ Waarop zij knikte en met een gepijnigd gezicht in haar handtas dook om hem een kauwgompje te geven.

Maar goed, blijkbaar heb ik hun relatie totaal verkeerd ingeschat. Je weet natuurlijk ook nooit hoe mensen met elkaar zijn als er geen andere mensen bij zijn.

Degenen die niet op Facebook zitten, zoals mijn opa en oma, hebben een uitnodiging gekregen per post. En natuurlijk heb ik iedereen gevraagd om voor Susan geheim te houden dat er een feestje komt. Dat kost mijzelf de grootste moeite, want ik zie haar het meest. De afgelopen week ben ik bijna continu bij haar over de vloer geweest, als ik niet in mijn eigen flat bezig was om oude meuk weg te gooien, de paar dingen die ik wil meenemen uit te zoeken en te genieten van het idee dat ik binnenkort een prachtig huis heb waar ik een relatief schijntje voor ga betalen.

Susan laat bijna alles achter. Ze betaalt voor één extra koffer omdat ze een redelijke garderobe wil hebben bij aankomst, maar met haar enorme kledingverzameling blijft er alsnog voor een forttuin achter. En ik heb dezelfde maat als zij.

Kijkend naar haar uitpuilende kledingkast vraag ik voorzichtig: ‘Zou je niet toch nóg een extra koffer meenemen?’

‘Nee. Ik ga daar wel nieuwe spullen kopen. Een nieuwe start maken.’

Ik knik. Het lijkt mij ook wel wat, zo’n schone lei. Een kans om alles wat ik in het verleden fout heb gedaan achter me te laten. Al geloof ik niet dat Susan heel veel dingen fout heeft gedaan. Wat dat betreft zou ik zo’n nieuwe start beter kunnen gebruiken.

Kom, niet zeuren. In zekere zin krijg ik dankzij Susan ook die kans, in elk geval voor een deel, nu ik mijn aftandse flatje achter me kan laten.

‘Laten we zometeen wat gaan drinken,’ zeg ik op een toon die hopelijk terloops klinkt.

‘Goed idee. Ik heb ondertussen wel trek in een wijntje.’ Susan drukt een koffer dicht en veegt een haarlok uit haar gezicht. ‘Zo. Als ik nu nog iets vergeten ben, moeten jullie het me maar per post sturen, of jij komt het persoonlijk brengen. Ik ben er klaar mee.’

Vanmorgen heb ik in overleg met de café-eigenaar wat versieringen aangebracht. Hij ging overal mee akkoord: mijn kaasblokjes met Amerikaanse vlaggetjes en hotdogs met oranje saus, een loei-groot spandoek aan de muur, bierviltjes met Susans gezicht erop. Volgens hem zijn er meestal niet zo veel bezoekers op woensdagavond, en ‘als er toch mensen komen, moeten ze maar gewoon gezellig meedoen’. Kijk, dat is een mentaliteit waar ik van hou.

Susan slaat haar hand voor haar mond als we binnenkomen. ‘Wat is dit nou allemaal!’

‘We kunnen je niet laten gaan zonder afscheidsfeestje,’ zegt Nina, haar collega en beste vriendin. ‘Lust je een wijntje?’

‘Nou, dat sla ik niet af. Jeetje, wat een verrassing. Zit jij hierachter?’

Nina wijst naar mij. ‘Daar staat de schuldige.’

‘Jij kleine... En ik heb helemaal niks gemerkt!’ zegt Susan. ‘Wat kun jij met een stalen gezicht liegen, zeg.’

‘Ho even,’ zeg ik snel, ‘ik heb geen moment gelogen. Ik heb alleen maar wat dingetjes verzwegen.’

Susan grijnst. ‘Wat kun jij met een stalen gezicht dingen verzwijgen.’

De stemming op het feestje is uitbundig, precies zoals ik het hoopte. Ik kreeg gistermiddag op het laatste moment een ingeving en heb een leeg boek gekocht waarin iedereen wensen kan schrijven voor Susan, en opdrachten die ze moet (nou ja, mag) uitvoeren als ze in San Francisco is. Er wordt druk in geschreven en getekend, en iemand plakt een foto op een pagina. Geen idee waar die Pritt-stift vandaan komt, maar het boeit me ook niet. Hoe dikker het boek wordt, hoe beter. Susan heeft vast nog wel een plekje in haar handbagage waar ze het tussen kan proppen en dan heeft

ze meteen ook wat te lezen onderweg.

Er zijn maar twee mensen wat minder enthousiast. Mijn ouders hebben het er nog steeds moeilijk mee dat Susan weggaat, en het lukt ze niet om een glimlach op hun gezicht te plakken. Of nou ja, dat lukt ze wel, maar je kunt zo duidelijk zien dat het opgeplakte glimlachen zijn dat ze het beter niet kunnen doen.

Ik zou willen dat ik het makkelijker voor hen kon maken. Het is niet mijn schuld dat ze zo in de put zitten, maar Susan kan er ook niks aan doen. Die kan niet haar hele leven leiden zoals papa het wil, alleen omdat papa het wil.

Papa tikt met zijn trouwring tegen zijn glas. Het geluid komt bij lange na niet over de pratende en lachende mensen in de kroeg heen. Hij staat op en tikt nog eens, maar hoe duidelijk het geluid ook is als je weet dat hij het maakt, zonder de koppeling tussen geluid en handeling valt het niet op.

Ik ga naast hem staan, schraap mijn keel en roep: 'Toespraak!'

Daarmee heb ik de aandacht. Ik ga op de stoel zitten waarop mijn vader net zat en kijk afwachtend omhoog.

'Dank je wel, Lisan,' zegt hij. Hij haalt een papiertje uit zijn zak. Het is verkreukeld en bekrast, volgeklad met zijn voor anderen onleesbare doktershandschrift – mijn vader is altijd huisarts geweest, en ooit was Michael coassistent in zijn praktijk. Het werd pas jaren later iets tussen Michael en Susan, maar mijn vader is er altijd trots op geweest dat ze elkaar dankzij hem hebben ontmoet.

'Dames en heren. Ik ben Susans vader en ik wil graag iets zeggen. Achtentwintig jaar geleden werd Susan geboren. Ze was de vervulling van onze dromen. Nooit eerder hadden we zo'n lief, mooi, intelligent en zachtaardig meisje gekend. Maar Susan heeft ook haar eigen dromen. Haar ambities hebben haar al ver gebracht, en nu leiden ze haar naar San Francisco. Het spreekt voor zich dat wij haar heel erg gaan missen. Nog meer dan we ons kunnen voorstellen. Toch wensen we haar het allerbeste, zoals we altijd hebben gedaan en altijd zullen doen. Welke dromen ze ook najaagt. Lieve schat, lieve Susan, jouw dromen zijn onze dromen, en we willen niets liever dan dat ze stuk voor stuk in vervulling gaan.'

Onder een applausje frommelt hij iets uit de binnenzak van zijn

colbertjasje. Er komt een ingepakt doosje tevoorschijn van de juwelier. ‘Dit is voor jou, Susan.’

Ze loopt naar hem toe, neemt het doosje aan en vraagt: ‘Mag ik dit nu meteen openmaken?’

‘Zeker.’ Hij knikt haar bemoedigend toe. Ik hoop maar dat ze het zo mooi vindt als hij verwacht dat ze het zal vinden.

Susan klapt het doosje open en haalt er een horloge uit. ‘Wauw, papa! Dit is prachtig.’ Ze schuift het klokje om haar pols en laat het me zien. Het geeft de tijd aan op twee plaatsen: in Californië en in Nederland.

‘Hiermee weet je altijd wanneer je ons kunt bellen,’ zegt mijn moeder. ‘Maar dat mag ook als het midden in de nacht is, hoor. Maakt mij niet uit.’

‘Dank jullie wel,’ zegt Susan. ‘Ik ben er heel erg blij mee.’

Het klinkt bijna overtuigend.

Susan

Van mijn letterlijke vertrek wilde ik liever geen heisa maken. Mijn vader drong erop aan dat hij samen met mijn moeder naar Schiphol zou komen voor een afscheidscomité, maar na mijn afscheidsfeestje had ik niet het idee dat ik het nog zou trekken om een extra emotionele toespraak van mijn vader aan te horen. Het komt uit een goed hart, dat weet ik heus wel. En ik zou blij moeten zijn dat mijn ouders, en vooral mijn vader, zo van me houden dat ze me eindeloos willen knuffelen en lieve dingen tegen me willen zeggen. Maar ik wilde hun gezichten niet zien als ik bij ze wegliep.

Ik ben een egoïst en een watje.

De enige die is meegegaan naar Schiphol, is Lisan. Zij woont sinds gisteravond in mijn appartement en heeft ook nog mijn auto in bruikleen genomen. Op mijn online advertenties kreeg ik alleen maar een hoop gezeik waar ik geen tijd voor en geen zin in had. Wie gaat er nou vragen stellen over de remschijven? En wat maakt het uit hoeveel olie en vloeistoffen erin zitten? Zo veel als je zelf wilt, klaphark.

Toen ik één kijker kreeg die informeerde naar de leeftijd van de distributieriem, had ik zin om dat ding eruit te roppen en hem er een pak billenkoek mee te geven, ware het niet dat hij eruitzag

alsof hij dat nog plezierig zou vinden ook.

Natuurlijk, het ligt aan mij dat ik zo gespannen reageerde. Als ik zelf een auto ging kopen, zou ik net zo kritisch zijn. (Nou ja, om eerlijk te zijn had ik Michael meegevraagd en hem de *bad car cop* laten spelen terwijl ikzelf bewonderend keek naar de mooie kleur en op de bestuurdersstoel ging zitten om me alvast de eigenaar te wanen.) Maar nu had ik haast om mijn auto kwijt te raken en aangezien de straatstenen er geen belang bij hadden tenzij iemand de wegenbelasting betaalde, heb ik hem laten overschrijven op Lisans naam.

Mijn zusje was precies zo enthousiast als ik hoopte. Ze ging op de bestuurdersstoel zitten en sloeg met een grote lach op de toeter, waarna ze uitstapte, een rondje om de auto heen liep en zei: 'Het is echt een prachtige kleur, hè, dat mintgroen. En wat heeft-ie een schattige vormen!'

De volgende dag stuurde ze me een whatsappje; een foto van de auto waarbij ze schreef: *Kijk 'm glanzen in de zon! Ik heb ook een bijnaam voor 'm bedacht, als je dat goedvindt.*

Wat is de naam? schreef ik terug.

De erwt. Vanwege de kleur, weet je wel.

En dan ben jij zeker de prinses in de erwt.

Jij snapt het!!! :D

Ik kon niet anders dan erom lachen, hoe kinderachtig het ook was. Lisan is ook zo'n schatje.

Het is gek hoe close we de afgelopen week zijn geweest, terwijl we elkaar voorheen misschien één keer per maand zagen. Dat ligt aan mij, hoor: ik had het altijd zo druk met mijn leven dat ik nergens aan toekwam. Het beetje vrije tijd dat ik in Nederland had, besteedde ik aan mezelf en aan Michael, in die volgorde. Hoewel Lisan me geregeld uitnodigde om bij haar te komen eten of samen 'iets leuks' te ondernemen, kwam het er nauwelijks van.

Toch ben ik blij dat juist Lisan me heeft uitgezwaaid. Ze had nog een kleinigheidje bij zich. 'Pak maar uit als je in het vliegtuig zit,' zei ze erbij.

Dat zit ik nu. Al ruim een uur; we zijn net over Schotland gevlogen volgens het beeldschermje. Voor het eten wordt uitgeserveerd, haal ik het pakje uit mijn tas. Het zit in roodglanzend pak-

papier en ik laat het een paar keer door mijn handen gaan. Dan scheur ik het met één grote haal open en laat de inhoud in mijn schoot vallen.

Er zit een kaartje bij: *Je weet wat ze zeggen als je naar San Francisco gaat, toch?* Eronder ligt een haarspeld met een gigantische oranje bloem erop. Ik glimlach en pak mijn haar achter mijn hoofd bij elkaar om de speld erin te doen.

Als ik mijn eten voor de helft opheb en de resten zijn opgehaald door de stewardess, probeer ik een film te kijken. Het lukt me nauwelijks om mijn gedachten erbij te houden met het kleine scherm en het slechte geluid. Maar wat het vooral moeilijk maakt, en behoorlijk irritant bovendien, is dat mijn gedachten telkens afdwalen naar Michael.

Vlak voordat ik mijn ouders en Lisan vertelde over mijn vertrek, ging ik nog uit eten met mijn vriend. Ex-vriend. Nee, dat label bevat me niet. Gewoon Michael dus.

Hoe dan ook. We waren bij Balthazars Keuken voor een sponstaan etentje en gedurende het hele voorgerecht, de wijnkeuze en de eerste helft van het hoofdgerecht zat ik op hete kolen. Ondertussen hadden we het over van alles, onder meer onze vakantieplannen voor de komende zomer, die gelukkig nog niet zo concreet waren, want ik kon alleen maar denken: ik ga niet mee en ik moet het nu zeggen voor het nog ongemakkelijker wordt.

Dus dropte ik de bom. Ik haalde mijn vork door mijn bord om de resterende snoekbaars door de risotto te laten zwemmen en zonder Michael aan te kijken zei ik: 'Ik ga emigreren.'

Eerst leek het erop dat hij me niet had verstaan. Toen keek ik voorzichtig op en zag ik dat hij me wel had verstaan, maar dat hij niets wist te zeggen. Zijn gezicht hing open met een stuk tournedos in de maalmlolen en zijn ogen waren bevroren in standje 'dat kan niet waar zijn'. Uiteindelijk wist hij iets te zeggen; hij vroeg: 'Waarheen dan?'

'San Francisco.'

'Staat dat al vast?'

'Min of meer,' probeerde ik de boodschap te verzachten. 'Weet je nog dat ik laatst met Gijsbertsen meegang daarheen?'

Michael knikte.

Laat me. Dat is alles wat Susan nog wil. Ze heeft een goede (maar erg drukke) baan en een vriend die wil bouwen aan een toekomst waar zij nog niet aan toe is. Ze geeft gehoor aan haar vrijheidsdrang door te verhuizen naar de andere kant van de wereld, naar San Francisco.

Jou zijn. Lisan staat altijd al in Susans schaduw. Wat ze ook probeert, ze wordt nooit zo succesvol als haar vier jaar oudere zus. Totdat Susan vertrekt en er een gat ontstaat. Lisan springt daarin en neemt langzaam haar hele leven over.

Petra Kruijt reist het liefst zo veel en ver mogelijk. Niet zo gek dus dat ze een van haar personages laat verhuizen naar

San Francisco, een stad die ze zelf fantastisch vindt en die nog steeds tot haar verbeelding spreekt. De 27-jarige auteur is onder andere bekend van *De mannenmaker*.

Z&K

Laat me jou zijn

'Petra Kruijt schrijft perfecte chicklit. Haar schrijfstijl werkt verslavend.'

 Boeken.blog.nl

ISBN 978-94 0190 372 1 NUR 343

9 789401 903721

www.nederlandsechicklit.nl